

SUTRA UJUTRU,
BUDE LI SVE
U REDU

SESIL KRIG

Prevela
Vladana Stanojević
■ Laguna ■

Naslov originala

Cécile Krug

DEMAIN MATIN SI TOUT VA BIEN

Copyright © Editions Anne Carrière, Paris, 2004

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Posvećeno vama, „mojim kćerima“,
a vi ćete se prepoznati u ovim stranicama.*

Uz svu moju ljubav.

1

Edgar je izrazito lep. Izrazito visok. Izrazito lepo odeven. Izrazito lepo vaspitan. Izrazito obrazovan. Izrazito seksi. Veoma lepo građen. Izrazito društven. Volela bih da je nežniji, no bar je bogat. Nije izrazito bogat, samo bogat. U svakom slučaju je bogatiji od mene, što i nije neko poređenje. Iako poseduje izvestan smisao za humor, Edgar nije zabavan. Reći ću vam samo da bih više volela da je u detinjstvu sretao pajace umesto bankara, međutim njegovi roditelji su se kretali u veselim finansijskim, a ne u cirkuskim krugovima, što objašnjava sve. U svakom slučaju, smatram da Edgar ima skoro sve kvalitete koje bi žena mogla da poželi. Ukratko, na njega sam odavno čekala, što je dobro, jer je moj. Pored svih nabrojanih osobina, kod njega mi se dopada još mnogo šta. Njegove ruke, njegov osmeh, njegova puna i mesnata usta, njegova meka i uvek vlažna koža, njegova desna obrva koju podiže kad se zabavlja ili čudi, njegov dubok i senzualan glas, njegov miris, način na koji se pomera i hoda. Jednostavno, volim ga. I on voli mene – bar mi se tako čini. Vidite, Edgar retko izjavljuje ljubav. Kažem li mu: „Volim te“, jedini odgovor je: „Da, znam“, ili: „Slatka si“. Nikada: „I ja tebe“, što svaka

zaljubljena žena želi da čuje. „Da, znam“ frustrira. Ipak mu ne zameram jer mi je njegov prijatelj Antoan ispričao da je mnogo patio.

Edgar je šest godina proveo sa izvesnom Valeri, bezveznom ženskom koja mu je takoreći ispred nosa nabijala rogove sa pola Pariza. Mislim da se zaustavila u Parizu jer je teže stići do predgrađa, a potrebna je jaka motivacija da bi se brzim vozom nekud otišlo samo na jedno popodne, koje može da ispadne promašaj. Ljubav je slepa, te Edgar ništa nije saznao. Tako su bar mislili njegovi najbliži. Njegov prijatelj je tvrdio da je on tu devojkicu ludo voleo i da je hteo da se oženi njome. Što je i učinio. Svečano se venčao u crkvi. Bio je tradicionalno odeven kao pingvin, a ona je izgledala kao seljanka sa iščerupanim i prašnjavim paunovim perjem koje joj je visilo sa haljine boje užeglog putera. Lakrdija! Naravno, ja nisam bila prisutna, to su mi ispričali dobronamerni ljudi. Nakon vrlo uštogljenog koktela, gosti su se okupili pod šatorom. Shvatate, ne da bi kampovali. Antoan mi je ispričao da je Edgar uzeo mikrofon i najavio iznenađenje za sve prisutne. Zamolio je goste da zauzmu svoja mesta pa je sâm na podijumu raspalio govor o ljubavi, bračnim vrlinama, porodičnim vrednostima, značaju vernosti kod parova, itd. Govor je završio zamolivši goste da istovremeno okrenu tanjire. Iznenađenje se nalazilo ispod. Verovali ili ne, pod svakim tanjirom je zalepio sliku svoje žene: sise na izvol'te, a povaljuje je njegov najbolji prijatelj koji mu je, uzgred, bio i kum.

Niko nikada nije saznao odakle mu taj snimak, ali su se svi složili da je to sigurno dugo pripremao i to uz nečiju pomoć. Čak se i pričalo da je unajmio detektiva da prati njegovu Dulcineju koja je, kako kažu, kad bi on službeno odsustvovala, bila redovan posetilac klubova za razmenu parova. Po Antoanu, svako je nakon venčanja ispričao svoju verziju, te je nakon nekoliko nedelja rođena gradska legenda. Po jed-

nima je Edgar bio povređeni muž koga je izdala žena više nalik na bludnu kučku nego na sveticu. Po drugima je bio makijavelističko đubre kamena srca jer je odbio da ponovo primi sirotu grešnicu pokajnicu. Sirotica, sirotica devojkica... Tri stotine ljudi videlo je njenu sliku na kojoj kleči, smaknutih gaća, isplaženog jezika i lica izobličena od zanosu. Ne mogu da verujem da neko može da doživi takvo poniženje a da ne pobegne. Glupača je ostala tu, sa bednom haljinom i frizurom i neprekidno izgovarala samo: „Ali, ne razumem“. Bilo je patetično. Kažu. Žan-Žilijen, čuveni Edgarov kum i najbolji prijatelj, otišao je bez reči nakon što je upropastio novo novcijato odelo upiškvivši se od sramote. Edgar je takođe nestao i brak poništio još pre nego što je zabezeknutim gostima posluženo predjelo. Nikada više nije video niti čuo bivšu, za koju se priča da provodi nesrećne dane na farmi u Kantalu* uzgajajući mrmote.

Ovim želim da vam objasnim da je Edgar vrlo oprezan kad su žene u pitanju pa razumem da nije spreman da se odmah obaveže. Nikada mi nije spomenuo tu priču, a sumnjam da zna da je Antoan nepresušan izvor informacija, čak i kada ga niko ništa ne pita. Važno je da sam sada ja tu kako bih mu pomogla da zaboravi svoje nedaće. Kada bude shvatio da sam pravi biser, da je sa mnom njegov život lep i da će takav i ostati, reći će mi: „Volim te, Garans“, i još: „Da, znam“, milujući mi glavu kao labradoru. Kojeg nema.

* Oblast u Francuskoj. (Prim. prev.)

2

Dakle, zovem se Garans. Teško sam prihvatila svoje ime. Posebno kada sam krenula u školu, gde su me svi đaci zvali *Daktari**. Klarans, Garans, složićete se da je to slično. Moram reći da sam bila prilično ružna, ako to opravdava male balavce. Niska, odevena kao dečak, kratke kose, često sam iz zabave škiljila. Smatrala sam da je to mnogo zabavno, posebno jer bi moja majka tad postala histerična. Svaki put mi je govorila da ću zbog promaje ostati takva do kraja života. To je tipičan primer žalosnih komentara koji se prenose s generacije na generaciju. U istom stilu postoji: „Nemoj da progutaš žvaku, začepiće ti se zadnjica“, ili: „Ne grickaj nokte, zaboće te slepo crevo“. Sto puta sam progutala žvaku a da mi se ništa nije začepilo, ali mogu da vam kažem da je moja majka bila u pravu u pogledu štetnog delovanja promaje: jednog jutra probudila sam se sa desnim okom koje je skroz poludelo, kao da je želelo da nosu poveri neku tajnu. Postala sam razroka i ostala takva sve dok nekoliko godina kasnije nisam operisala oči.

* Popularna televizijska serija u kojoj je glavni junak lav Klarens, što se na francuskom izgovara Klarans. (Prim.prev.)

Mogla bih da vam spomenem i svoju zubnu protezu, koja se često nosi uz naočari, i da vam ispričam da su me na rođendane pozivali samo kako bi zabavili neverovatno zlobne bande mentalnih degenerika. Provela sam sate i sate sedeći suznih očiju sama na klupi, kao žrtveni jarac, i na sopstvenoj koži sam osetila šta je nepravda. Od tada uvek spontano osetim posebnu nežnost prema mališanima koji nose naočari i imaju krive zube. Danas je sve u redu, hvala na pitanju. Imam trideset pet godina, prave zube, oči su mi na mestu opisanom u udžbenicima i ponosim se svojim imenom. Edgar ga obožava, a kako ja obožavam njega, zavolela sam i Garans.

Želim da preciziram da smo zajedno od četvrtka 15. jula 2003. Tačnije, već šest meseci, sedam dana, dvanaest časova i tri minuta. Na sekunde sam zaboravila. U mojim godinama, šest meseci u paru i u ljubavi znače koliko i dvogodišnja veza dvadesetogodišnjakinje koja sebe još uvek traži i ima čitav život pred sobom kako bi promenila stav, a samim tim i verenika. U mojim godinama žena zna šta više ne želi. S dugoročnim ciljem ulaže sebe – i u sebe. Pravi projekcije i zida kule u vazduhu. U mojim godinama, onima koje žele decu nije preostalo mnogo vremena, te više ne smeju sebi da dozvole da odaberu pogrešnog konja. Ne pronađu li pravog, lepo će se zadovoljiti pravilno usmerenim magarcem u nadi da će ispuniti svoju noćnu svrhu: seks, seks i ponovo seks.

Danas je 22. januar 2004. Dan je lepo počeo. Nebo je izrazito plavo, hladno je i ležim pod jorganom, lepo raspoložena. Zima je. Iz kreveta vidim prekrasan prizor pariskih krovova prekrivenih snegom. Mislim da je prošlo deset sati, i ja u potpunosti uživam u trenutku. Protežem se kao maca i predem od zadovoljstva. Cele noći sam vodila ljubav s čovekom kog volim. Bar četiri puta. Ne, nije tako. Ne četiri. Ali mogla sam da sam htela. Ali eto, prerano sam zaspala pa nisam stigla do

druge runde. Uvek se pitam kako se to parovi prevrću čitave noći i stvar ponavljaju dva, tri ili pet puta zaredom. Kada se meni akumulator isprazni, gotovo je. Moram da spavam, i to je to. Iskreno, ako nakon mog prvog i poslednjeg noćnog orgazma svoje međunožje moram da otrgnem iz postkoitalne obamrlosti, imam neprijatan osećaj da neko razvaljuje moja ulazna vrata ogromnim maljem uvijenim u šmirglu. Što je veoma bolno.

I dalje sam pod jorganom, ali sam uspela da skuvam kafu kakvu volim. Malo kafe i mnogo vode. *The American way*, tako to zovu. Za prave ljubitelje kafe potpuno je bljutava i bez mirisa, ali ja takvu volim. Nikada ne doručujem. Ujutru uopšte nisam gladna. A opet, u hotelu sam u stanju da prožderem i stolnjak. No, vraćam se na temu... Objasnjavala sam vam da lebdim na oblačku od kada je ljubav sa velikim LJ postala deo moje svakodnevice. Trajno levitiram i divno mi je.

3

Dečkića sam srela nakon duge godine celibata. Po tom pitanju otvaram zagradu kako bih izrazu „dečkić“ dodelila nagradu za glupost. Svaki put kada tu reč izgovorim ili čujem, čini mi se da se intelektualno unazađujem.

„Imaš li ti dečkića, Garans?“

„Da, ima četiri godine i idemo zajedno u obdanište. Njegova mama je mlogo fina i često me poziva kući na kobasice i da se igvam se sa Edgarom.“

Evo saveta, reč „dečkić“ ili „curica“ upotrebite isključivo ako se obraćate desetogodišnjaku ili adolescentu mlađem od petnaest godina kome su upravo otvorili lobanju. U suprotnom to zvuči smešno. Zatvorena zagrada.

Bila sam slobodna kad sam upoznala Edgara. Ipak, nemojte misliti da nisam uživala u putenim zadovoljstvima. Za godinu dana jednom sam se vratila kući sa dva muškarca. Ne istovremeno. Što vredi kao dva puta odistinski. Nije loše, s obzirom na manjak ponude u odnosu na potražnju, iako moja okolina smatra da je to malo. Primetimo li da je dovoljno sagnuti se kako biste pokupili muškarca spremnog da vam dopusti da se onako diskretno, „uspūt“ i bez emotivnog

vezivanja poigrate njegovim porodičnim blagom, onda je to zaista malo. Ali eto, ja imam srce, i nisam htela da osećam grižu savesti jer sam izdala ženu kojoj sam ukrala vezu, muža ili eventualno oca njene dece. Naposletku, posle eliminacije oženjenih, verениh i zauzetih, nije mi preostalo bog zna šta, jer je lovište bilo ograničeno na udovce koji su vucarali album sa fotografijama pokojne supruge, razvedene koji su vucarali album sa fotografijama dečurlije, pa čak i samu dečurliju, kao i na nekoliko retkih primeraka dve vrste u izumiranju:

„neženjenih mlađih od dvadeset godina, koje stare cure od trideset pet interesuju zbog sticanja seksualnog iskustva i pomalo opuštenih grudi koje na njih deluju veoma materinski, a samim tim i uzbudljivo;

„neženjenih između pedeset i šezdeset godina, koje interesuju isključivo klinke nalik na Barbike. Klinke koje ih gledaju kao da su, uprkos njihovom salu i početnoj ćelavosti, pravo svetsko čudo zato što plaćaju bioskopske ulaznice i vode ih u *Mekdonalds* nakon filma. Tu im dopuštaju da žderu prstima kako bi dokazali da znaju da se prilagode i ostanu mladi, čak i u prisustvu bande bubuljičavih drugara koji podriguju za stolom.

Vratimo se onom *dva puta u godinu dana*. S obzirom na moje tadašnje stanje, ne bih umela da vam opišem ni profil ni uzrast mojih udvarača. Imam veliki problem: kada izlazim, ja pijem. Previše. I inače pijem, ali prilikom izlazaka zaista preterujem. A kada previše popijem, ne mogu da se setim zbog čega je u mom krevetu potpuno nag gospodin koji mi uporno u uvo šapuće gadosti i gura lepljiv jezik, dok istovremeno dahće kao prase. Tako je bilo s mojim prvim ljubavnikom, Tomasom. Ili Ronaldom. Ili Žikom, ne sećam se. Sećam ga se kako ponosno pokazuje svoju nabreklu stvar koju gledam pitajući se čemu *to* služi. U nedostatku bolje ideje poigrala sam se razvlačeći je kao žvaku, zaboravivši da

je vlasnik sprave prikačen na njen drugi kraj. Jadnik je pretrpeo muke, posebno zato što nije došao da bi u pet ujutru gledao mrtvu pijanu Ninu Hagen kako zavija nad zamišljenim mikrofonom. Razočarano je napustio teren s opuštenom spravom pod rukom, uskraćen za mogućnost da dokaže šta obojica umeju.

Ni sledeći susret nije bio sjajan. Zloupotreba alkohola nije bio osnovni razlog drugog fijaska, ali je ipak mnogo doprinela da i to veče ostane u žalosnoj uspomeni. Ne iznoseći detalje, provela sam noć sličnu prethodno opisanoj. Libido: nula. U zoru sam nakon nekih sedamnaest minuta dremke ustala teturajući se, i na brzinu, pre odlaska uletela u kupatilo. Odjednom sam osetila hitnu potrebu. Pošto sam obavila primarnu nuždu, povukla sam gajtan vodokotlića. Jednom, dva puta, tri puta. Ništa. Vodokotlić se zaglavio a mene je obuzela panika. Uz izraz gađenja pretražila sam oduran sadržaj šolje, s kesom pronađenom ispod lavaboja u jednoj, a četkom u drugoj ruci. Zavezala sam kesu i spustila je na stočić u dnevnoj sobi da bih se obukla. Pre izlaska sam mom platonskom noćnom prijatelju na presavijenoj cedulji napisala nekoliko reči, zahvalivši mu na večeri, i cedulju takođe spustila na stočić. Polako sam zatvorila vrata, a već na stepeništu sam imala nelagodan osećaj da sam nešto zaboravila. Kesa! Zaboravila sam kesu! Jasno vam je da se nikad nisam usudila da ga pozovem, a ni on se više nije javio. Ne ponosim se ovim epizodama iz kojih sam izvukla pouku. Najvažniju. Moram da prestanem da ločem, to me čini nezrelom... i frigidnom.

Onda sam srela Edgara. Pre toga nikada nisam čula za njega, pa sam bila ubeđena da se opet radi o nameštaljki moje majke. Očajna što je njena tako matora ćerka još uvek neudata, a ne znajući kako da učutka zle jezike koji su smatrali da sam lezbejka, moja majka je postala stručnjak za bavljenje mojom zadnjicom, pri tom zanemarivši svoju. Eto, ima više

od osam godina kako je odlučila da me pošto-poto udomi, pa bih mogla da joj dodelim orden za promašene večere kojima sam redovno i nerasploženo morala da prisustvujem. Dugo sam verovala da ona na ulici presreće muškarce bez burme kako bi me spomenula i izvukla obećanje o sastanku i predstojećoj zasedi u vidu večere. Edgar je mogao da bude jedan od tih. Svaki put bih zapanjeno shvatila da je nakon toliko godina i dalje sposobna da iz šešira izvuče sina drugarice za koga nikada nisam čula.

„Dušo, znaš sina moje prijateljice Monik, živeo je u Seulu...“

„Ne, nisam čula za njega.“

„Jesi, jesi. Monik ima sina Stanislava koji živi u Seulu.“

„Kad ti kažem da ga ne poznajem... I šta s njim?“

„Eto, on po svaku cenu želi da te upozna. Spomenula sam te i rekla da si već dugo sama. Videćeš, prijatan je.“

„Šta ću da vidim i zašto?“

„Kako, zašto? Razgovaracete, upoznaćete se, srešćeš nove ljude, pa ćeš se jednog dana i udati! Poslušaj me, on je odličan za tebe, veruj mi. Dobra porodica, lep položaj, lepa kuća. Ima čak i stalnu spremačicu i kuvaricu. Zamisli!“

„...“

„Sve u svemu, idealan zet. Uz sve to, udovac je. Ništa bolje nećeš naći, kad već ne želiš da te gnjave bivše. Nije ga ostavila, umrla je.“

„Pa ti si užasna!“

Da bih vam predočila ukus gospođe majke Kleber, reći ću vam da sam srela sve neprilagođene, šupke ili oklembesene tipove ove planete koji zure širom otvorenih usta kao da ste ovaploćena devica Marija. Ja jesam neudata, ali nisam do te mere očajna da bih se zadovoljila ostacima. Ali ona to nikako ne prihvata jer je ubeđena da sam krajnje nesrećna zato što sam sama. Odavno sam prestala da se pravdam i borim, te

izričito odbijam da idem na njene male sedeljke i trpim silne primedbe. Biće da je to moja sudbina kao ćerke.

„Šta? Ne želiš da zasnuješ porodicu? Shvataš li da sam ja u tvojim godinama već imala tri ćerke?“

Sat otkucava, sat otkucava. Tik-tak, tik-tak. Po njoj sam već blizu menopauze. Moja majka me ubija u pojam... Da, baš ubija u pojam.